

да сслужатъ на Музытъ (а). Аполлонъ, думаше той, разсърденъ защото Юпитеръ чрезъ громоветъ си размъщаше небето въ най хубавытъ дни, поиска да си отмъсти на Циклопытъ, които исковавахъ молніитъ, и ги промуши съ стрѣлытъ си. Тосъ часъ гората Етна престанъ да бѣлва выхрушки отъ пламъцы; не са чуввахъ вече удъритъ на страшнытъ чукове, които удряхъ гна наковалнята и правяхъ да бучатъ дълбокытъ пещееры на земята и безднытъ на морето: желъзото и медьта, не истриваны вече отъ Циклопытъ, наченхъ да рръждяватъ. Вулканъ яростенъ излѣзва отъ своята пещь: и, ако и хромъ, покачва са бърже на Олимпъ; представя са потенъ и покрытъ отъ черъ прахъ въ събраніето на боговетъ и са горко оплаква: Юпитеръ са рразсърдя на Аполлона, испъжда го отъ небето и го хвърля на земята. Неговытъ праздни кола слѣдувахъ отъ самосебеси своето обыкновенно пжтуванье, за да правятъ на хората денетъ и ноцытъ заедно съ правилното измѣненіе на времената на годината.

„Аполлонъ, съблеченъ отъ сичкытъ си лучы, бѣ принуденъ да стане пастыръ и да пази стадата на царя Аадмета. Той свиряше съ свирката си; и сичкытъ другы пастыри идяхъ подъ сѣнката на тополытъ при единъ свѣтливъ изворъ за да слушатъ неговытъ пѣсни. Дотоогасъ тѣ ведяхъ единъ дивъ и скотскій животъ; тѣ знаяхъ само да пасятъ стадата си, да ги стригатъ, да ги дойтъ, и да правятъ сиренье: сичкото поле бѣше като една страшна пустыня.

„Тогасъ Аполлонъ научи тѣзи пастыри на искуствата, които правятъ живота имъ пріятенъ. Той въспѣваше цвѣта съ който пролѣтъта са кити, благоуханіята които тя прѣска, и муравата която никне подъ кракката ѝ. Послѣ въспѣваше сладостнытъ лѣтни ноци,

- 
- (а) Музытъ, богыни, на брой деветъ, сж дъщери на Юпитера и на Мнемозена, сирѣчь на разума и на паметьта; тѣ са почитахъ покровителницы на разны искусства: *Клио*, на исторіята; *Талия*, на комедіята; *Мелпомена*, на трагедіята; *Естерпа*, на музыката; *Ерато*, на пѣснытъ. *Терпсихора*, на жорото; *Полиния*, на лирическата поезія; *Каліона*, на ешопеята; *Уранія*, на астрономіята.